

Den 10 mars hade vi vår sedvanliga vinterträff. Den här gången hade vi förmånen att få vara på söder, i Grinds Hages Båtklubb. Efter att ha inlett med öl och smörgås fick vi kaffe och bullar till medlemmen Bo Jernbergs berättelse om seglingen de gjort utmed finska kusten. Upp till Kemi och därefter in till Seskarö på den svenska sidan.

Ett stort **Tack** till Lasse som ordnat med lokal och förstås till Bosse som gjort i ordning ett fint föredrag och dessutom laddat upp med litteratur och sjökort för oss att botanisera i.

Det här är det första numret av Laurinsällskapets Blad som inte skickas ut i pappersupplaga. Beslutet om att i fortsättningen e-posta Bladet, togs på årsmötet 2017, då det visat sig att det kostar alldeles för mycket. Tryck- och portokostnaden för 4-5 nummer per år äter upp sällskapets hela kassa.

På hemsidan och i Bladet har vi uppmanat alla medlemmar att uppdatera sina e-postadresser, vilket de flesta också gjort. Men det är fortfarande en del som inte anmält sina e-postadresser! Påminn de Laurinare du känner! Gå in på hemsidan, under fliken Medlemsinfo och Folk och båtar, ligger medlemslistan med bl a e-postadresserna.

Password är: seglaren seglaren
Lätt att komma ihåg!

Du glömmer väl inte den traditionella **vårträffen den 2 juni i Norrviken**, vid Runmarö, Kryssarklubbens brygga!
För ev nya medlemmar:
ta med något att äta och dricka, grill finns.
Du som har en gitarr och gillar att spela och sjunga med andra, uppmanas att ta med den!

Övriga träffar under året:
Höstträff den 1 september i Finnhamn.
Årsmöte den 17 november (plats meddelas senare).
Hoppas att du har möjlighet att delta!

Medlemsantalet i sällskapet har sjunkit rejält under 2018! Hittills är vi endast 34 betalande medlemmar. År 2017 var vi 75 stycken. Många föreningar är drabbade av detta och har lagt ner sin verksamhet, vilket vi tänkt undvika.

Här behövs att vi kvarvarande medlemmar engagerar oss i att rekrytera nya och även gamla medlemmar tillbaka.
Ta kontakt med de Laurinare du känner och värva tillbaks dem. I utskicket finns ett separat blad som du kan kopiera och ta med ut på sommarens seglingar. Lämna det till de Laurinare du ser och träffar!
Om du har förslag på evenemang, föredrags-hållare eller andra saker sällskapet skulle kunna göra, så hör av dig till vår ordförande Håkan Lundgren. E-postadress och telefonnummer i foten på den här sidan.

Två bidrag till Bladet har inkommit! Det uppskattas av både redaktören och medlemmarna!

Nedan kommer först en skildring av sommarseglingen 2017 utmed Norrlands kust av Roland Andersson:

25/5-17

Norrut, målet är Töre för att runda gula bojen. Men först till Laurinträffen i Norrviken. Som så ofta en "stor" uppslutning. Vi var tre båtar representerade genom Sven-Olof, Gunnar och jag. Och så Lasse med sin nya båt! Jag stannar tre dagar och väntar på bättre väder.

6/6

Mot Norrtälje för att hälsa på en seglare som jag träffat i Karibien. Infarten till Norrtälje är lika jökla tråkig som infarten till Valdemarsvik. Men staden är fin. Blev en besvärlig tilläggning då det blåste mellan tolv och fjorton sekund meter rakt in i viken.

9/6

Från Norrtälje gick jag förbi Rosättra varv och Väddö kanal mot Grisslehamn. Ankrar i en vik före.

10/6

Bra segling nästan hela vägen till Bönan norr om Gävle, en hamn som ska vara bra för alla vindar. Stämde inte! Blev tvungen att lämna bryggan och ankra, svaja är bäst!

12/6

En kort sträcka nitton distansminuter till Norrsundet. En bra hamn och nära till affär. Stannar ett par dagar då vädret blev sämre med kulingvarningar.

Nästa ställe blev Segelvik, Söderhamns klubbhamn. Jag var enda båten vid bryggan! Var är alla? Efter det går jag vidare till några fler ställen. Det finns en hel del att välja bland. Nästa större ställe är Ö-vik där det blir dags att proviantera. Ny hamnanläggning sedan jag var där senast.

Fortsätter till Järnasklubb med blandad segling och motorgång. En gammal lotshamn med en riktigt bra restaurang.

Men nu blir det ett riktigt skitväder! Octav och ytterligare en båt blir inblåsta här i fyra dagar med kraftig dimma och vindar på 15 till 21 sekundmeter. Men gamla lotshamnar är bra och värmaren får gå nästan hela tiden. Fortsätter och stannar till vid Byviken och Bjureklubb.

28/6 A

Angör Kurjoviken, Skellefteås gästhamn och träffar Pär som köpte alla mina sjökort över Sydamerika.

Fick en guidning med bil in till stan som ligger långt ifrån marinan.

Senare vidare till Halsön, Byskes klubbholme. Mycket fint med grillar, bastu och en fin brygga.

Vidare norrut med blandat väder och mycket motorgång då vinden uteblir. Verkar blåsa mest när jag ligger i hamn. Som när jag ligger i lotshamnen Pite-Rönnskär. Det regnar till och från och vinden ökar till 20-22 sekundmeter. Här blev jag kvar här i fyra dagar. Räddades av att det finns restaurang här!

Luleå, en fin ny hamn och nära till proviantering på Willys som också hade båtillbehör.

Festligheter på stan med en cirkus och diverse ölserveringar. Det kunde jag inte lämna så jag stannar några dagar extra!

Sakta segling till naturhamnen Kohamn. Enligt beskrivningen en bra hamn. Men det är ju Norrland med mycket stenar, så det blev till att märka ut ett par stycken med lite bottenfärg.

En kort sträcka elva distans till slutmålet Töre. Ett måste att runda "gula bojen" för att få ett certifikat som bevis på att man besökt Sveriges nordligaste hamn!

Nu är det inte mycket att välja på, det är bara att segla söderut härifrån till Haparanda och Sandskär som har fått nya bryggor. Gör en promenad på ön, som även den har en kyrka. Nästan varje ö har sin egen lilla kyrka.

Mot Rödkallen, ytterligare en gammal lotsplats och sjökortet visar en mycket smal infart till bryggan. Jag har läst någonstans att det är muddrat, så efter lite funderingar så kör jag in. Smalt men väl utmärkt, pinnarna nuddar nästan skrovsidorna. Bra enslinjer om man följer dom! Jag missade dom vita stenarna i sista svängen och fastnade lite lätt i leran. Men jag var uppmärksam från land och hjälp var redan på väg. De misstänkte nog att jag skulle missa där! Man bör nog inte ha mer djupgående båtar än 1,5 till 1,6 meter. Går du djupare så stanna i den gamla lotshamnen. Gunnar Vagerstam har sin sommarstuga här på ön och han kom och besökte mig. Det gick bättre att ta sig ut, vatten nivån hade nog stigit någon decimeter sedan jag anlät.

Tillbaka i Kurjoviken och efter ett par dagar med regn och sydliga vindar upp till sexton sekundmeter är det dags att dra vidare. Gick ut i regn men utan vind och bara fjorton grader varmt, till Ratan. Vidare till Norrbyskärsbryggan för övernattnig.

Kom till Mellanfjärden med endast en båt i hamnen. Fina jordgubbar från affären och efter matintag på restaurang inklusive ett par öl förstås, så var regnet glömt för den här gången! Men dagen efter så påmindes jag om regnet igen. Återigen var det svaga vindar, motvind eller ingen vind alls.

Nu räcker det! Kursen ställs in mot Grisslehamn, tvärs över Gävle bukten som sällan gör någon glad. Med halva sträckan segling och motorgång ankrar jag en bit utanför.

Ner genom Vaddö kanal till Gräddö för att handla och tanka. Den 29 juli fortsatte jag hemåt med några mellan-ankringar.

Hemma i Västervik den 5 augusti efter totalt 1469 distans!

Hälsningar Roland

Till salu

Conny Törnström i Lyckeby säljer sin fina jolle. Den är av tjugo mm Bonocell och med ett lager av plast, väger sjutton kilo. Passar att ha på rufftaket. Pris = bud.

Kontakta Conny via e-post:
conny.tornstrom@telia.com

Och nu till bidrag nummer två från Fredrik Ekström i Finland, en recension av boken:

"Olivkransens lockelse – Kalla seglar till Medelhavet" av Karin Askberger

Under årens lopp har det skrivits en handfull böcker om seglingar med Laurinkostrar och då har det brukat handla om seglingar över världens oceaner. Det är välskrivna och läsvärda böcker, men destinationerna har väl varit mer avlägsna än vad de flesta av oss har möjlighet att ställa kosan emot.

Nu kom dock jag över en nyskriven bok där färdmålet är närmare och kanske åtminstone delvis, inom räckhåll för lite flera av oss. Det handlar om en färd som Karin Askberg företog tillsammans med sin sambo Anders "Rasmus" Jernelius i L32:an "Kalla".

Färden går från Strömstad till Travemünde och via Kielkanalen, längs kontinentens inre vattenvägar ner till Port Sankt Louis vid Medelhavet. Den historieintresserade Karin vill ta sig till sitt drömmål, vår västerländska civilisations vagga, på ön Kreta i östra Medelhavet där olivträden växer.

Samtidigt följer de i Mona och Göran Schildts kölvatten, när de på ketchen Dafne företog en resa igenom ett nyligen krigshärjat Europa året 1948. Även Göran Schildts mål var att söka friheten på havet och Medelhavets kulturella skatter. Den mycket händelserika resan har Göran Schildt skildrat i klassikern "Önskeresan". Bägge böckerna kan med fördel läsas efter varandra, gärna i kronologisk ordning.

Karin Askbergers skildring är medryckande och mångsidig. För den som är intresserad av att företa sig en resa genom kontinentens floder finns många nyttiga tips, med allt från farbara färdvägar till slussningsteknik.

Mitt intryck är att det nog inte är så enkelt och bekvämt som man tror att färdas igenom Europa på floderna. Ibland känns det som att det nog vore enklare att ta sig ner till Medelhavet, över havet. Åtminstone när man har förmånen att färdas i en trygg Laurinkoster!

Kraftiga strömmar, stora motordrivna pråmar och nedsmutsat vatten kan också ställa till det! Men Karin och Rasmus bildar ett starkt team och övervinner de motgångar man möter med ihärdighet och gott handlag.

Samtidigt är det intressant att läsa hur ekologiska transporter på flodvägarna faktiskt är, i förhållande till många andra transportsätt.

Att kriget präglat Europas historia framkommer väldigt tydligt av de iakttagelser Karin och Rasmus gör, då Kalla färdas förbi världskrigens skådeplatser. Jag får en njutningsfylld och fördjupande repetition av skolans historie- och geografiekationer. Man stannar till på vägen och uppsöker museer och andra intressanta sevärdheter, vilka beskrivs engagerat. Även vardagen för folk från olika kulturer i de olika länderna och miljöerna, skildras mångsidigt.

Så småningom når Kalla Port St. Louis där hon mastas på igen. Nu är man framme vid Medelhavet. Ett stort ögonblick, kan man föreställa sig! Men livet vid den franska medelhavskusten blir kanske inte riktigt som förväntat.

Världen här är full av kontraster, folk lever inom mycket olika realiteter. Självt föreställer jag mig, att jag hellre hade seglat här på Schildts tid.

När man påbörjar den långa färden mot Kreta var inte heller väderleken den bästa. Kanske startade man lite sent, lite för långt in på hösten.

"Borta bra, men hemma bäst" upplever jag att de känner. Och man gör det enda rätta och modiga valet. Stäven vänds mot våra nordliga oslagbara seglingsrevir, där man trivs bäst och är hemma.

Jag kan varmt rekommendera boken. Den kan beställas hos: karin.askberger@gmail.com

Fredrik
s/y Svinga L32 MK 3

Här fortsätter Åke Somnells jorden-runt-segling med Miss My:

Grenada – Margarita

Åter i Pampatar besöker vi en affär för lite komplettering. Butiksinnehavaren talar enbart spanska, men han har något angeläget att berätta. Det gör han genom att spela upp en rent professionell pantomim. Med gester och ansiktsuttryck får vi klart för oss att ett amerikanskt rymdskepp med sju personer ombord, varav en eller flera kvinnor, har exploderat och störtat. På kvällen får vi detta bekräftat genom radionyheter, det är rymdfärjan Challenger som förolyckats. Så hör vi att oljepriserna faller i världen – det påverkar säkerligen Venezuelas ekonomi!

Februari börjar med "morgonpasset" som vanligt. Lennart hörs som en viskning, han har tydligen inte fått ordning på antennen ännu. Einar i Åby är stark och han har hälsningar från flygvapenkollegan Börje Björkholm, som var chef på F 13 då sonen Björn var stationerad där.

Så bär det iväg till Hotel Concorde för dagstur med buss och båt. Förutom vi så är det en massa kanadensare med på turen, lite stökiga men glada och trevliga. Färden går först upp till Laguna de La Restinga, en saltvattens-labyrint uppe vid "norra bukten". Här byter vi till båt och vi åker genom små kanaler som är omringade av ett ogenom-trängligt mangroveträsk. Vi ser ostron runt träskträdens luftrötter. Restinga måste också vara ett paradiset för fågelskådare, vi ser flamingos som trängs med hägrar och pelikaner.

Rundturens sista stopp sker uppe på nordkusten vid Juan Grego. Vi ser på en gammal fästning där man kämpat mot spanjorerna på 1800-talet. En realistisk historieberättelse får vi av några grabbar i 10-12-årsåldern. Uppklivna på fästningsmuren och med havsbukten som bakgrund, framför de med tal och deklamation historien om nationalhjälten Simon Bolivar "El Libertador". Och de gör det verkligen proffsigt på en god engelska!

Bolivar (1783-1830) revolterade mot spanjorerna redan 1810, men slutligt

oberoende för Venezuela nåddes först efter slaget vid Carabobo 1821. Han hade dessförinnan utropat sig själv till president. Han kämpade inte bara för Venezuela utan även för de flesta andra länder i norra Sydamerika; Ecuador, Peru, Bolivia och Colombia. De kan tacka Bolivar för sin självständighet! Även om Bolivar inte kom att framstå som någon framgångsrik politiker så lever han uppenbarligen kvar i starkt minne hos folk i Venezuela. Till och med valutan bär hans namn, Bolivar.

Vi har bestämt oss för att gå ner till Cumana på fastlandet. Margarita är dock en så trevlig bekantskap att vi gärna tar ett par "vilodagar" före vidare färd. Det finns alltid lite att pyssla med ombord och vi badar och träffar andra seglare vid en öl eller bara för lite snack. Bland annat tar vi del av de öden och äventyr den dansk/norska båten "Fredag" råkat ut för. Det är en ganska stor träbåt, ägd av Piter och Mariana, som hade oturen (!) att gå på ett rev vid Union Island för ett år sedan. Båten sjönk på drygt 30 meters djup. Med benägen hjälp lyckades de få upp och täta skutan. Vilken bedrift! Nu skall de gå till Trinidad med förhoppning om att kunna tjäna pengar på chartersegling. Vi har träffat på flera sådana optimister. Men lycka till Fredag, så går det kanske bra!

Tisdag den 4 februari är sista dagen på Margarita. Lennart är åter i etern med fixad antenn. Det blir lite glasögonstrul. Birgits nya blev lite försenade men är dock färdiga i tid till avgång. Optikern är verkligen bekymrad, bifocalen hade hamnat snett. Inget, som Birgit

märker, så de får duga. Med Åkes glasögon är det värre, de försvann! Troligen glömda i jollen som blivit överspolad av bränningar. Det finns ett par i reserv, så nyanskaffning får anstå tills vidare. Utklärarar till Cumana innan vi gör de sista inköpen av proviant samt tankar diesel, bensen och fotogen, så mycket vi har kärl till. Vi äter "langoustinos" på en fiskekrog och går tidigt till kojs. Allt det här till priser "som hittat".

Margarita - Cumana

Avresedagen onsdag 5 februari och klockan ringer på okristliga 01.30. Ankaret är uppe klockan 02 och vi motrar iväg i den vindstilla natten. Stiltjen står sig ett bra tag och vi kan inte börja segla förrän vid 12-tiden. Något tekniskt problem skall vi väl ändå ha?? Jo, loggen måste visa för lite! Positionen kollas lite extra och vi finner att det blir ganska rätt att multiplicera loggdistans med 1,5. Förmodligen är det skit på loggpropellern som bromsar.

Så skymtar Sydamerikas fastland för första gången. Efter hand tonar en fantastisk vy fram och vi ser bergens formationer i lager i olika nyanser av blått. Så får vi kontakt med Araya-halvön, som vi rundar på nordväst-sidan. Sjökortet visar grundbankar i området med djup på en meter. Vi ginar ändå genom att följa ett par stora fiskebåtar, de är med säkerhet mer djupgående än Miss My.

Så når vi Cumana med dess gästhamn där vi lägger till långsides vid en brygga. Anmälan sker på hamnkontoret och det kostar 63 Bolivar per dygn (cirka 30:- kronor). Resten av myndigheterna tar vi imorgon. Här ligger vi fint och säkert, vatten finns på bryggan och beväpnad vakt på nätterna!

Torsdagen börjar som vanligt med lite rundsnack med Lennart, jag tråkar honom med vackert väder, snygga badbrudar etc. Även Börje kommer in på bandet, han är på F16 och utnyttjar SL5DE (flottiljens amatörstation).

Birgit tvättar under tiden och gottar sig i massor av sötvatten! Så vidtar rundan till tull, immigration och hamnkaptenen. Den senare hade just gjort sitt arbetspensum för förmiddagen då vi kommer klockan 11. "Kom tillbaka efter tre i eftermiddag" meddelade han. I avvaktan på detta besök tar vi oss in till den närbelägna stan. Där finner vi en välsorterad "shipchandler" – Nauti Hogar. Det blir inköp av startbatteri, en gallon bottenfärg, strålkastare, trätt för polyester, ett par rejäla plastdunkar och ytterligare några småsaker. Allt till ett pris motsvarande 690:- SEK. Vi tar taxi tillbaka till båten och fyller dunkarna med diesel på hemvägen. Att Venezuela är ett oljeland blir vi åter påmind om, dielsen kostar 18 öre/lit. Man borde haft en tankbåt!

På bussterminalen undersöker vi alternativ för en tur inåt landet. Någon rekommenderar Caripe, cirka 120 km åt sydost. En schweizare vi talar med tycker dock att det är mest skräp – han föreslår någon beach i stället. Det blir nog Caripe ändå...

Det är förvånansvärt torrt klimat här, vi hade förväntat oss fuktigare och mera tropisk grönska. Det innebär dock att värmen inte känns pressande och i kvällsvinden är det riktigt svalt. För övrigt är det ungefär som på Margarita, skräpigt som tusan men med hjälpsamma och trevliga människor. Och får dom höra att vi kommer seglande från Sverige blir det ännu hjärtligare.

Det är fredag 7 februari och dags för bussturen till Caripe, som kostar 30 Bolivar/person för enkel tur. Starten är dryga kvarten försenad och det går i övrigt liksom på en höft. Bussen stannar lite var som helst, inga kvitton på betalning etc. Men det funkade tydligen och alla är på gott humör. Något för SL att ta efter!

Resan tar drygt tre timmar. I Caripe tar vi in på Hotel Saman, 150 Bolivar för ett snyggt rum. Damen i receptionen blir lite till sig när hon förstår att vi är svenskar och efter lite

gestikulerande får vi klart för oss att någon familjemedlem är från Sverige. När vi lite senare skall äta middag dyker Marie upp. Hon är från Stockholm och heter nu *de Gregori* i efternamn och är gift med sonen till damen som driver hotellet. De har kaffeplantage i närheten av Caripe och dessutom hotell med restaurang. Vi äter middag tillsammans med mysiga Marie och får en mycket information om förhållandena i landet. Tydligt går det utför med Venezuelas ekonomi, ett flertal devalveringar gör det inte billigare för folk att leva även om vi nu åker snålskjuts. Vi får namn och telefonnummer till Maries mamma, Linnea Hellberg, Multrågatan 104, i Vällingby och lovar att framföra hälsning via radion när vi kommer tillbaka till båten.

På lördagen tar vi taxi upp till den berömda grottan Cueva del Guacharo. Den är 10,2 km lång och guider visar runt. Det mest spektakulära är de tusentals "oljefåglar" (*Steatornis Caripensis*) som håller till i mörkret inne i grottan. De navigerar med "radarsystem" likt fladdermöss och lämnar grottan endast nattetid för att söka föda. Det blir tyvärr inte tid för någon omfattande grottforskning för vår del eftersom vi skall ta bussen tillbaka till Cumana under eftermiddagen.

Pippi Långstrump är känd i Caripe

Återfärden kostar endast 20 Bolivar/person och bjuder dessutom på rena karnevalsstämningen. Karnevalstiden har just brutit ut och det är full fart i byarna vi passerar. Chauffören hänger på signalhornet och tittar mera på tjejerna än på vägen.

Efter återkomst till Cumana är vi inne på mercadon "CaDa" och gör slut på de sista bolivarerna och lämnar en bunt svenska

veckotidningar på busstationen med adress Marie. Ett middagsmål och lite vila blir det också innan det är dags för nästa seglats.

Cumana - Los Roques

Klockan är 23.00 på lördagskvällen när vi sticker ut från Cumana. En hastig summering av våra intryck från Venezuela resulterar i att vi funnit landet visserligen fattigt men ändå med en vänlig atmosfär. Man har ännu inte "infekterats" av dollarturister, som är fallet i delar av övriga Karibien.

Vi siktar nu på Los Roques, en liten ögrupp tillhörande Venezuela på 180 sjömil avstånd. På vägen passerar vi två öar, La Tortuga och Isla Orchila. Den senare är en fängelseö, så den skall vi definitivt inte besöka. Navigeringen är lätt trots att vi saknar bra detaljkort för sista biten, men "Pilot charts" och en bra bilkarta får duga! Vinden är frisk

men den är nu med oss. Miss My kan dock inte sköta sig helt ensam, vinden är ryckig vilket ger kursvariationer. Dessutom förekommer en hel del fiske- och andra båtar i området, så vi måste ställa upp som hjälpredor till "Styrbjörn". Det är svalt på natten, så vi tar på träningsoverall och sveper en filt omkring oss under vaktpassen.

Frampå efternatten ser vi ett kraftigt ljus bortåt styrbordssidan. Det är fängelseön, som vi inte ser direkt men den erbjuder ändå bra navigeringshjälp. Det innebär inget problem att angöra Los Roques, men när vi skall igenom passagen i sydöstra hörnet blir vi lite konfunderade. Vi skall ha ett strandat fartyg som riktmärke, som Rolf Asserbäck på Kanarieöarna ritat in på en skiss i vår seglingsguide.

Det visar sig vara lite felplacerat men snart upptäcker vi ett vrak och rättar oss efter verkligheten. Vi glider in i gattet mellan reven och motorkryssar försiktigt mellan de långsträckta korallreven och andra grundpartier, cirka tio sjömil norrut till El Gran Roque, gruppens huvudö. Har man solen i ryggen – som vi har – är det lätt att se de farliga korallhuvudena.

Los Roque är en korallarkipelag som av Venezuela förklarats som nationalparks-område. Området har blivit populärt, bland välbärgade fiske- och dykentusiaster, dock inte bland långseglare. Ön har, liksom många andra öar i Karibien, en egen inofficiell flagga. Det finns en liten flygplats på Gran Roque som små passagerarplan och en hel del affärsflyg utnyttjar. Vi ankrar vid 11-tiden mellan Gran Roque och den mindre ön Namans.

Radiokontakten med Lennart går lite knackigt – men jag får fram hälsningen från Marie till mamman. Så dyker en gammal bekant upp i etern, det är Bengt Eriksson, SM5CCT/MM, nu telegrafist på "Bo Johnson". Han har nyligen avläst Håkan Svensson, som vi hade kontakt med ute på Atlanten. De är halvvägs över Atlanten på väg mot Panama.

Vi är ju i ett "söderhavsparadis", ögruppen gör faktiskt skäl för namnet så vi passar förstås på att jolla omkring, bada och snorkla. Vi finner dock ingen anledning att dröja ytterligare, så vi inriktar oss på fortsatt färd imorgon.

Los Roques – Curacao

Det är tisdag 11 februari. Besöket i "paradiset" blir alltså kort, vi går så fort det ljusnar. Det betyder strax före 07. Till en början motrar vi försiktigt genom det smaragdgröna vattnet

med uppsikt på de mörkare fläckar som indikerar koraller. Efter hand blir havet djupare blått och vi kan koppla av och hissar segel. Havet verkar öde idag, inga andra båtar finns i sikte. Vinden är frisk snett bakifrån styrbord och vågorna växer till sig allt eftersom vi lämnar Los Roques. Styrbjörn håller kursen bra och vi känner oss helt avslappnade och trygga med Miss My.

Det vi närmast har att se upp med är en revomgiven grupp småöar som kallas Islas de Aves, liknande Los Roques och som ligger på cirka en tredjedel av distansen till Curacao. Dagtid är det inga problem, vi ser huvudön på Aves och efter hand också revet där sjön bryter och det blågröna lugnvattnet innanför. Vi har gummi-jollen på släp. Det går bra tills vi får grövre sjö framåt kvällningen och plötsligt slår en våg in och i det närmaste fyller jollen. Vi blir tvungna att få upp den på däck, ett strejtigt jobb i den gropiga sjön.

Vinden vrider efter hand och vi får den rakt bakifrån och det blir vad som kallas plattläns. Vi försöker med "saxade" segel men Styrbjörn protesterar och det blir några "gippar", storseglet slår med stor kraft plötsligt över på "fel" sida. Inte helt ofarligt om man råkar stå upp i sittbrunnen. Vi handstyr och svänger ur den önskade kursen för att minska risken. Frampå natten ser vi fyrarna på Bonair och Klein Curacao, så vi har i alla fall inga navigeringsproblem.

"Morgonpasset" med radion blir lite besvärligt. Det är glapp i antennanslutningen, så Birgit får sitta och hålla i medan jag sänder. Etern är välfylld som vanligt, Lennart givetvis, Bengt på "Bo Johnson" och Sture från F 16. Börje kommer också in och han meddelar att han inte kan komma och avlösa Birgit i Pacific. En test av "pumpen" har visat värden som inte är bra. Tråkigt både för oss och Börje som sett fram emot att komma. Nu får vi se hur det blir med fortsättningen.

(Fortsättning följer i nästa nummer)